

Sygn. akt I C 773/16 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 września 2016 roku

Sąd Rejonowy w Raciborzu Wydział I Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Marzena Korzonek

Protokolant: st. sekr. sądowy Bożena Ploch-Ryczkowska

po rozpoznaniu w dniu 15 września 2016 roku w Raciborzu

na rozprawie

sprawy z powództwa: (...) Spółki Akcyjnej w L.

przeciwko : P. W.

o zapłatę

I. umarza postępowanie co do kwoty 800 zł /osiemset złotych/,

II. zasądza od pozwanego P. W. na rzecz powódki (...) Spółki Akcyjnej w L. kwotę 1.142, 29 zł /tysiąc sto czterdzieści dwa złote dwadzieścia dziewięć groszy/,

III. w pozostałym zakresie powództwo oddała,

IV. odstępuje od obciążenia pozwanego kosztami procesu.

Sygn. akt I C 773/16

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym w dniu 15 marca 2016 roku w elektronicznym postępowaniu upominawczym powódka (...) Spółka Akcyjna w L. wniosła o zasądzenie od pozwanego P. W. kwoty 2342,29 zł, nadto wnosząc o zasądzenie zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu powódka podała, że na mocy umowy przelewu wierzytelności z dnia 29 lipca 2015 roku nabyła od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. wierzytelność względem pozwanego P. W. z tytułu umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych.

Nakazem zapłaty Sądu Rejonowego z dnia 21 marca 2016 roku uwzględniono powództwo.

W dniu 6 kwietnia 2016 roku (data nadania w placówce pocztowej) pozwany P. W. złożył pismo procesowe, które z uwagi na treść potraktowane zostało jako sprzeciw od nakazu zapłaty. W piśmie powyższym pozwany wniósł o rozłożenie zasądnionego świadczenia na raty. Załączył dwa potwierdzenia wpłaty po 200 zł każde na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W..

Postanowieniem Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie z dnia 25 kwietnia 2016 roku przekazano sprawę Sądowi Rejonowemu w Raciborzu jak miejscowo właściwemu.

W odpowiedzi na sprzeciw od nakazu zapłaty powódka ograniczyła żądanie pozwu o kwotę 800 zł, ze zrzeczeniem się roszczenia w tym zakresie. Wniosła o zasądzenie od pozwanego na jej rzecz kwoty 1542,29 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenie zwrotu kosztów procesu w kwocie 957,20 zł.

Na rozprawie w dniu 15 września 2016 roku P. W. przyznał wysokość zadłużenia, nadto wnosząc o nieobciążanie go kosztami postępowania.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Umową sprzedaży wierzytelności z dnia 29 lipca 2015 roku (...) Spółka Akcyjna w L. nabyła od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. wierzytelność względem P. W. z tytułu umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych.

Dowód:

- umowa przelewu wierzytelności wraz z załącznikami k. 30-36.

Pismem z dnia 15 września 2015 roku od (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. wystosowała dla P. W. zawiadomienie o cesji wierzytelności.

Dowód:

- zawiadomienie k. 41-42.

Pismem z dnia 5 października 2015 roku (...) Spółka Akcyjna w L. wystosowała dla P. W. wezwanie do zapłaty na kwotę 2276,90 zł.

Dowód:

- wezwanie k. 43-44.

Na dzień 15 marca 2016 roku (data wniesienia pozwu) stan zadłużenia P. W. wynosił 2342,29 zł.

Bezsporne.

W dniach: 20 kwietnia (zaksięgowano 25 kwietnia), 11 maja (zaksięgowano 16 maja), 14 czerwca (data zaksięgowania) 11 lipca (zaksięgowano 17 lipca), 10 sierpnia i 9 września 2016 roku P. W. dokonał wpłat w kwocie po 200 zł każda na rzecz (...) Spółki Akcyjna w L.. Suma wpłat wyniosła 1200 zł.

Bezsporne, potwierdzone potwierdzeniami wpłat k. 52, 54-59.

Ustalenia faktyczne Sąd Rejonowy poczynił na podstawie powołanych powyżej dowodów z dokumentów, których prawdziwość nie była kwestionowana oraz zeznań pozwanego P. W.. Część stanu faktycznego pozostawała pomiędzy stronami bezsporna zgodnie zatem z art. 229 k.p.c. nie wymagała dowodu.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo częściowo zasługiwało na uwzględnienie, a to do kwoty 1142,29 zł.

Pismem z dnia 19 lipca 2016 roku powódka ograniczyła żądanie pozwu o kwotę 800 zł ze zrzeczeniem się roszczenia w tym zakresie.

Zgodnie z art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku. Sąd uznał, że nie zachodzą w sprawie okoliczności określone

w art. 203 § 4 k.p.c. powodujące niedopuszczalność cofnięcia pozwu.

Stosownie do treści art. 355 § 1 k.p.c. sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne. Ponieważ powódka skutecznie cofnęła pozew co do kwoty 800 zł, postępowanie w tym zakresie należało umorzyć, o czym orzeczono w punkcie I wyroku.

Umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych jest pozakodeksową umową nazwaną, uregulowaną w art. 56 i nast. ustawy z dnia 16 lipca 2004 roku Prawo telekomunikacyjne (t. j.: Dz. U. z 2014, poz. 243 z późn. zm.) Do essentialia negotii

tej umowy należy zobowiązanie przedsiębiorcy komunikacyjnego do świadczenia publicznego dostępu do usług telekomunikacyjnych, a odpowiada mu zobowiązanie abonenta do zapłaty wynagrodzenia.

Odnosząc powyższe do realiów niniejszej sprawy wskazać należy, że pozwany P. W. zawarł z poprzednikiem prawnym powódki umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych, z której to się nie wywiązał. Na rozprawie w dniu 15 września 2016 roku pozwany przyznał istnienie i wysokość zadłużenia, jednocześnie wskazując, że do tej pory spłacił kwotę 1200 zł tytułem powyższego zadłużenia. Na dowód swoich twierdzeń pozwany przedłożył potwierdzenia wpłat z: 20 kwietnia (zaksięgowano 25 kwietnia), 11 maja (zaksięgowano 16 maja), 11 lipca (zaksięgowano 17 lipca), 10 sierpnia 2016 roku, wskazał przy tym, że zgubił dowód wpłaty raty za miesiąc czerwiec 2016 roku. Powódka w piśmie procesowym z dnia 19 lipca 2016 roku wskazała następujące daty księgowania wpłat pozwanego: 25 kwietnia, 16 maja, 14 czerwca, 17 lipca. Z powyższego wynika, że fakt wpłaty raty za miesiąc czerwiec 2016 roku był bezsporny. Łącznie pozwany wpłacił powódce kwotę 1200 zł. Ponieważ powódka ograniczyła pozew do kwoty 1542,29 zł (zapłata przez pozwanego kwoty 800 zł), a pozwany wpłacił po częściowym cofnięciu pozwu kwotę 400 zł, powództwo jest zatem zasadne do kwoty 1142,29 zł.

Mając na uwadze powyższe w punkcie II wyroku zasądzono od pozwanego P. W. na rzecz powódki(...) Spółka Akcyjna w L. kwotę 1142,29 zł.

W pozostałej części powództwo podległo oddaleniu jako bezzasadne, o czym orzeczono w punkcie III wyroku.

O kosztach procesu orzeczono w punkcie VI wyroku, na podstawie art. 102 k.p.c.

W wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Przepis ten ustanawia zasadę słuszności, będącą odstępstwem od zasady odpowiedzialności za wynik procesu; jest rozwiązaniem szczególnym, niepodlegającym wykładni rozszerzającej, wykluczającym stosowanie wszelkich uogólnień, wymagającym do swego zastosowania wystąpienia wyjątkowych okoliczności. Nie konkretyzuje on pojęcia wypadków szczególnie uzasadnionych, pozostawia ich kwalifikację, przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności danej sprawy, sądowi. Do okoliczności branych pod uwagę przez sąd przy ocenie przesłanek zastosowania dyspozycji omawianego przepisu według doktryny zaliczyć można nie tylko te związane z samym przebiegiem postępowania, lecz także dotyczące stanu majątkowego i sytuacji życiowej strony. (Jakubecki Andrzej (red.), Bodio Joanna, Demendecki Tomasz, Marcewicz Olimpia, Telenga Przemysław, Wójcik Mariusz P., Komentarz aktualizowany do ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego, LEX/el., 2015 nr 481881)

W ocenie Sądu w realiach niniejszej sprawy zachodzi „szczególnie uzasadniony wypadek”, o którym mowa w art. 102 k.p.c. Sytuacja materialna i życiowa pozwanego jest trudna. Pozwany jest jedyną osobą pracującą w wielodzietnej rodzinie. Osiąga niski dochód

w wysokości 1600 zł brutto. Wspomaga rodziców i rodzeństwo finansowo. Miesięcznie

do dyspozycji pozostaje mu kwota wolna w wysokości 150 zł. Z zasad doświadczenia życiowego wynika, że z powyższej kwoty pozwany musi jeszcze ponosić jakieś wydatki,

tj. na zakup jedzenia, ubrań, środków czystości itp. Dodatkowo wskazać należy, że pozwany nie korzystał z pomocy profesjonalnego pełnomocnika, a powódka reprezentowana była przez radcę prawnego. Nie sposób przy tym pominąć, że powódka jest stroną profesjonalną,

a toczenie tego rodzaju procesów niewątpliwie jest związane z jej działalnością.

Również nakład pracy pełnomocnika powódki nie był znaczny, gdyż ograniczył się jedynie do wniesienia pozwu (k. 2-8), wykazania umocowania (k. 23), złożenia odpowiedzi

na sprzeciw od nakazu zapłaty (k. 48-49).

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji.